

Балада про чорного і білого янгола

Леся Степовичка

Липневої нічки зустрілась я з янголом близько
торкнувся легенько крилом, мовив голосом тихим:
побудь, мов, зі мною, приємне твоє товариство,
у плавнях орільських ми знайдемо радість і втіху!

Рука льодяна мого серця палкого діткнулась,
холодні вуста усміхались так ніжно й принадно,
не зчулась душа, як спокою і волі позбулась,
і, відчаєм гнана, пішла до Ріки на пораду:

“Ореле, матусю, рятуй, моя пристрасть — мов пастка,
висушує спрага, жага невгамовна і згуба.
Який він вродливий, який неземний і прекрасний!
І все ж він жартує і зовсім мене він не любить.”

Й шепнула Орілька: “Лети, моя донечко, далі!
Ти, бідна, не білого янгола, чорного стріла.
Той чорний лиш тішитись буде з твоєї печалі.
А білий, де, знаєш сама, його скурта обсіла.

Шкодує, моя донечко, серця на любові зайві,
Не пий, моя донечко, з глека цього — він порожній.
Не схиб, бо часу в тебе мало для праці зосталось,
Нехай він іде собі геть, янгол тьми подорожній!

До білого линь, і молися, якщо він озветься,
І слабкість спокутуй свою, і благай про натхнення!
Бо янгол той чорний — спокуса земна, що минеться,
А янгол той білий — Покликання Вище, поетко!”

...Облудлої хтивості пута ослабли, і тіло
оману дурну подолавши, злетіло над плесом.
І янгола чорного тінь у воді розчинилась.
І янгола білого усміх сяйнув в піднебесі...